

Brytningsplattform för minoriteten inom MLK

I juni 1970 höll *Vänsterns Ungdomsförbund* (VUF) kongress och bytte namn till *Marxist-Leninistiska Kampförbundet* (MLK). Vid denna kongress fanns en betydande oppositionell minoritet, som några månader senare bröt sig ur och bildade *Förbundet Kommunist* (FK). Följande dokument är den brytningsplattform (daterad 11.8.1970) som denna minoritet publicerade när de lämnade MLK.

OBS dokumentet är inte komplett: Kontaktlistan (5 orter) har utelämnats, dessutom saknas undertecknarlistan (52 namn), som inte finns med i min upplaga.

Martin F

Innehåll

Inledning.....	1
Utvecklingen inom VUF/MLK	1
Punktkritik av MLK/KFML	2
1. Den felaktiga synen på den vetenskapliga socialismen	2
2. Oförmågan till historisk analys	4
3. Oförmågan till revolutionär strategi	5
4. Synen på partiet	6
Våra närmaste uppgifter	7
Organisationsuppbygget	8
Teoretiska uppgifter	8
Politiska uppgifter	9

Inledning

VUF/MLK har utvecklats två oförenliga politiska linjer, vilket lett till att vi, f.d. minoriteten, nu beslutat utträda ur förbundet.

Motsättningarna gäller hela det system av teori-organisation-politik som idag bärs upp av KFML/MLK. Dessa organisationer spelar idag en hämmande roll för den revolutionära rörelsens utveckling.

Denna plattform avser att markera de viktigaste skiljelinjerna gentemot KFML/MLK, och preliminärt ange vilka uppgifter vi ställer oss efter brytningen. Den bygger på resultaten av den kamp som minoriteten utvecklade under våren inom förbundet och som finns dokumenterade i Skåne-Kommunistens kongressvärdering.

Med den organisation vi upprättat kommer vi att arbeta vidare för att utveckla den Revolutionära rörelsen och verka för upprättandet av ett revolutionärt kommunistiskt parti.

Utvecklingen inom VUF/MLK

I den svenska samhällsformationen, som under 60-talet kännetecknats av alltmer skärpta klassmotsättningar, är a) bristen på en revolutionär kamptradition i Sverige, b) VUFs karaktär av skärningspunkt mellan det spontana uppsvinget och VPK-revisionismen, och c) det ideologiska trycket från stalinismens främsta bärare i Sverige, KFML, tre viktiga specifika drivkrafter som format MLK.

Genom revisionismens grepp över arbetarklassen och studenternas specifika sociala roll, kunde studentrörelsen i en rad länder under 60-talet framträda som ett tillfälligt substitut för det revolutionära kommunistiska partiet. Studentrörelsens småborgerliga klassbas och studenternas avskildhet från den materiella produktionen ger upphäv till spontanism, instabilitet och en rad motsatta avvikelser (exempelvis KFMLs ekonomism å ena sidan och appelianismens totala avståndstagande från ekonomisk kamp å den andra). Den måste därför bryta med själva sitt väsen av studentrörelse och söka anknyta till arbetarklassens revolutionära traditioner. Detta för att kunna bidra till utvecklandet av arbetarklassens revolutionära kamp.

I detta läge bildades KFML, som i sig förenar en stalinistisk tradition (genom en utbrytargrupp från SKP) och en spontanistisk anknytning till KKP (genom studentorganisationen Clarté). På grund av att anammandet av den revolutionära kinesiska kommunismen var ytligt och formellt, kom arvet från SKP att dominera KFML, som däri genom dragits mot stalinismen.

Spontanismen i anknytningen till KKP har samtidigt borgat för att man inte förmått uppfatta och tillgodogöra sig resultaten av den avgörande brytning med stalinismens avvikelser som KKP på flera punkter genomfört. Utvecklingen framstår i stället som en rätlinjig process, centrerad kring ”de fem stora”, vilket omöjliggör en förståelse av revisionismens rötter under stalinismen och därigenom på nytt öppnar portarna för revisionismen.

Trots studentrörelse-spontanismen och revisionismen inom VUF fanns en viss vilja att bekämpa dessa avvikelser.

Grundstudierna var ett uttryck för detta. Ledningens bristande insikt i den marxistiska kunskapsteorin och oförmåga att stå emot det ideologiska trycket från KFML orsakade emellertid, att KFMLs stadietänkande i studiepolitiken spontant övertogs av VUF. Härigenom

skapades i praktiken några av förutsättningarna för den teoretiska förflackning som idag utmärker MLK.

Under våren övergick en från början spontan anknytning till KFML alltmer i ett medvetet närmande. En viktig roll i denna omsvängning spelade de kongressförberedande studierna av den världskommunistiska rörelsen, som inte ställde några egentliga problem, utan var så upplagda, att de med nödvändighet måste leda fram till vissa givna, ideologiska ställningstaganden. Kongressen blev inte heller något annat än en röstmaskin för att slå fast kapitulationen gentemot KFML och den stalinistiska traditionen. Kapitulationspolitiken manifesteras klart i MLK:arnas degradering till fotfolk åt KFML i valet.

Förbundet står alltså inför, uppgiften att agera ”vänlig pådrivare” till KFML tills ett samgående i det revolutionära partiet anses lämpligt. Kritiken av KFML inskränker sig idag till tre punkter: synen på klasständpunkten, synen på vissa paroller, och synen på KFMLs kritikmetoder ifråga om trotskismen och appelianismen. Utifrån dessa punkter finns det naturligtvis inga skäl att upprätt hålla två skilda organisationer. Penna självutplånande opportunistiska linje i förhållande till KFML har helt naturligt lett till fraktionsbildningar, passivisering ny medlemmar och avsöndringar till KFML.

Utvecklingen inom VUF/MLK har emellertid medfört det positiva, att det inom VUFs ram utvecklades en livskraftig opposition spridd över hela landet. Genom den teoretiska kampen inom VUF har den fått förutsättningar att göra upp med arvet från stalinismens avvikelser och te itu med de uppgifter som den revolutionära rörelsen måste lösa för att kunna gå vidare.

Lika lite som KFML har alltså VUF/MLK förmått göra upp med sitt ursprung. Revisionismens väg ligger öppen, och majoriteten har visat att man inte tvekar att slå in på den genom att följa KFML i det spår som betytt undergången för så många kommunistiska partier tidigare

På grund av denna helt felaktiga politik och den byråkratiska centralismen som omöjliggör kritik och teoretisk kamp inom förbundet, har vi funnit det helt nödvändigt att även organisatoriskt bryta med MLK, i en period då den revolutionära rörelsen står inför en ny utvecklingsfas.

Punktkritik av MLK/KFML

1. Den felaktiga synen på den vetenskapliga socialismen

En grundläggande marxistisk uppfattning är, att det existerar en av vårt medvetande oberoende objektiv verklighet och att vårt medvetande, vårt tänkande är sekundärt i förhållande till denna. Det erkänner även MLK/KFML, åtminstone principiellt.

Det finns en objektiv verklighet. Det är möjligt att uppnå en allt fullständigare kunskap om den i rörelse stadda materian.

Den vetenskapliga kunskapen måste sträva efter att göra sig fri från subjektets begränsningar. I annat fall ersätter man verkligheten med subjektets förhoppningar. Då befinner man sig i idealismens träsk.

Materialister erkänner andens härledning ur materian, medan idealister ersätter verkligheten med sina egna föreställningar. MLK-ledningen har förfarit på detta senare sätt.

Detta får till följd att MLK/KFML inte gör den marxistiska distinktionen mellan vetenskap och ideologi, vilket kommer till klart uttryck i en bortredigerad passage i MLKs studie-resolution på kongressen 1970: ”En annan borgerlig uppfattning, är den att man ska känna till

alla fakta för att kunna ta ställning för eller emot; det visar att man tror på en 'objektivitet' som står över klasskampen.”

Även på kongressen hävdade majoriteten, att det inte finns någon motsättning emellan vetenskap och ideologi. Men i själva verket är det så, som Lenin säger i ”Vad bör göras?”, att den vetenskapliga kunskapen arbetas fram vid sidan av klasskampen. I denna kunskapsprocess urskiljer man i tänkandet de allra enklaste mest abstrakta bestämningarna (begrepp som vara, värde etc.) bakom ”det konkreta för åskådningen givna” (begrepp som befolkning etc.), för att därifrån åter arbeta sig tillbaka till de mer sammansatta, ”konkreta” begreppen. Ideologi, däremot, har inte samma karaktär av genomarbetad kunskap, utan kombinerar i stället olika kunskapselement med subjektiva element, som värderingar, önskningar och förhoppningar och kan därför inte som vetenskapen utvecklas mot en allt fullständigare korrekt kunskap utan är bunden till olika politiska konjunkturen och tidsperioder. I ideologin kommer därför viljan om hur verkligheten ska vara beskaffad att dominera över den verkliga kunskapen om denna verklighet. Därför är det också viktigt att säga att marxismen tjänar .proletariatet, därför att den är sann, och inte, som MLK/KFMLs analys ger uttryck för att den är sann därför att den tjänar proletariatet. Ideologin bildar emellertid utgångspunkten för vetenskapen.

När kommunister för ut den vetenskapliga socialismen till massorna, antar den en ideologisk form, visserligen byggd på vetenskapen, men också innehållande moraliska element, entusiasmerande uppmaningar och agitatoriska något förenklade analyser – en proletär ideologi.

Tilläggnelsen av den vetenskapliga socialismen uppfattas av MLK/KFML som en process i tre stadier. Först lär man in marxismen-leninismens ”allmängiltiga sanningar”. Sedan studerar man ”fakta”, dvs obearbetat borgerligt material om den svenska samhällsformationen. Slutligen kombinerar man de ”allmängiltiga sanningarna” med ”fakta”.

Man förstår inte att isolerade studier av abstrakt teori gör att man inte förstår varken de ”allmängiltiga sanningarna” eller värdet av de ”fakta” man studerar. Detta fel sammanhänger med att man inte tillämpar den dialektiska materialismen och dess riktiga iakttagelse av förhållandet mellan det enskilda (säregna) och det allmänna i en process. Låt oss .genom ett par exempel förklara detta förhållande. Om vi säger följande: ”Karo är en hund”, så är Karo det enskilda och med uttrycket hund anknyter vi den enskilda hunden till en allmänt, tusen gånger förekommande, företeelse förekomsten av hundar. Beteckningen hund är ett sammanfattningsbegrepp för en mängd enskildheter och kan bara uppträda i enskildheter och endast förstås genom studier av enskilda hundar. Likaledes måste man utarbeta begreppet hund för att skaffa sig ett allmängiltigt instrument vid studiet av enskilda hundar. Det allmängiltiga och enskilda betingar ömsesidigt varandra och kan endast förstås i ett sammanhang.

På samma sätt kan man säga att det finns en teori om det allmängiltiga kapitalistiska produktionssättet, vilket endast uppträder i enskilda kapitalistiska produktionssätt (exempelvis Sveriges kapitalistiska produktionssätt) och bara kan förstås ur de enskilda kapitalistiska produktionssätten. Därför kan man inte först studera den allmängiltiga teorin om kapitalismen och sedan gå in på den enskilda svenska kapitalismen. Man kan endast genom denna ensidiga studiemetod tillägna sig en dogmatisk kunskap om den allmänna teorin, som man är oförmögen att använda i konkreta analyser för att producera kunskap.

Genom att man inte kan använda den vetenskapliga socialismen i konkreta analyser blir de konkreta analyserna endast exemplifieringar av en given förutsättning för analysen. Detta är att förvandla den vetenskapliga socialismen till en ideologi med i stort samma kännetecken som andra ideologier (se tidigare definition av ideologi).

MLK/KFML förstår inte, att studier inte är en fråga om passiv inläring, utan en process under vilken man sätter den vetenskapliga teorin i arbete för att producera kunskap. Detta vetenskapliga omvandlingsarbete ersätter MLK/KFML mod en kombination av dogmatism och empiricism. Genom denna avvikelse skapar man visserligen ideologiskt starkt sammanhållna organisationer, men omöjliggör samtidigt utformandet av en revolutionär strategi och taktik baserad på konkreta analyser av konkreta förhållanden. Dess politiska motsvarighet blir därför å ena sidan en självbelåten sekterism och å andra sidan ett ekonomistiskt knäfall för massornas subjektiva medvetenhet.

2. Oförmågan till historisk analys

Att göra upp med revisionismens rötter i den världskommunistiska rörelsen är en nödvändig förutsättning för att inte själv falla offer för revisionismen i ett annat politiskt läge. För att kunna göra detta krävs, som KKP säger, att man genomför en allomfattande, objektiv och vetenskaplig analys av den världskommunistiska rörelsen efter Lenins död. Som vi ovan visat (se förra avsnittet) besitter inte MLK/KFML det analysinstrument, den vetenskapliga socialismen, som är nödvändigt för denna undersökning.

MLK/KFMLs oförmåga till materialistiska historiska analyser är tydlig när det gäller deras syn på SKPs förfall. Detta förklaras för det första alltid *isolerat* från det faktum att *samtliga* europeiska stalinistiska kommunistpartier (utom AAP) inom en kort tidsrymd totalt urartade, För det andra förklaras urartningen an tingen med symptom – dålig partidemokrati, dålig skolning etc., eller med betingelser för förfallet – t.ex. högkonjunktur. För det tredje förläggs förfallet alltid till en viss fixerad tidpunkt – 1944 – innan vilken allt skulle ha varit frid och fröjd i partiet.

På detta sätt kan MLK/KFML inte förstå, att en rad sammanhängande avvikelser var en oskiljaktig del av den då förhärskande riktningen inom den kommunistiska rörelsen, stalinismen.

Man kan inte förstå, att SKP när det var som bäst, ändå var behäftat med grundläggande felaktigheter – som vetenskapens underordnande under ideologin, ekonomismen, etc. – med dess katastrofala följder för strategin och taktiken.

MLK/KFML kan inte förstå detta på grund av sin ensidiga, ideologiska syn på stalinismen. Det faktum att Sovjetunionen under Stalin spelade en historiskt starkt progressiv roll genom att t.ex. nedkämpa nazismen och möjliggöra de nordkoreanska, kinesiska och albanska revolutionernas segrar, och att KKP är sprunget ur Stalinismen, betyder *inte* att stalinismen är identisk med marxismen-leninismen. En sådan uppfattning leder till att man inte kan avgränsa sig ifrån de stalinistiska avvikelserna.

Oförmågan att analysera historiska processer visar sig även i synen på KKP. Man kan där inte förstå att Mao Tsetungtänkandet och den kinesiska revolutionen är exempel på en reell politisk brytning med viktiga felaktiga element i stalinismen.

I stället för att förstå att en politisk kamp mot dessa felaktigheter var nödvändig för att genomföra den kinesiska revolutionen, ser man Mao Tsetung som det senaste steget i den raka successionskedjan, ”de fem stora”. Utvecklingen av marxismen-leninismen ses som en enkel kvantitativ ökning, fri från inre motsättningar. Konsekvensen av detta blir att Mao Tsetung huvudsakligen utvecklat marxismen-leninismen först *efter* Stalins död.

Förutan denna förståelse av KKP:s brott mot Stalinismen är det en absurditet att påstå att man ”ställer sig på Mao Tsetung-tänkandets grund”.

3. Oförmågan till revolutionär strategi

Vi har visat, att MLK/KFML inte har förmått göra upp med sina historiska rötter och att de inte heller förmår utföra ett vetenskapligt arbete pga sin ideologiska syn på den vetenskapliga socialismen. Den logiska konsekvensen blir att man direkt behåller Kominterns ”strategiska perspektiv”. Förfarandet underlättas av att man inte kan se KKP:s brytningar med avvikelser i stalinismen, och av att KKP inte analyserat utvecklingen inom de imperialistiska länderna.

Den dogmatiska och empiricistiska avvikelserna i MLK/KFML återfinns man även i Kominternperioden. Under de svåra uppbyggnadsåren av den första proletära diktaturen. i Sovjetunionen fick den proletära ideologin naturligt nog en oerhörd betydelse som sammanhållande faktor. Den ideologins dominans över vetenskapen som då grund

lades kom att permanentas inom Komintern, Följden blev en urartning av den marxistiska teorin som bl.a. togs sig uttryck i oförmåga att urskilja en samhällsformations olika nivåer och reduktion av den sociala strukturen till en direkt reflex av motsättningarna i den ekonomiska basen (ekonomism) eller en klass vilja och önsknings (historicism). I politiskt hänseende medförde detta en felaktig syn på klasserna och staten, felaktiga bedömningar av huvudmotsättningen vid olika tidpunkter, ständiga kast mellan. högeropportunist och ultravänsterism, oförmåga att knyta samman minimi- och, maximikrav, etc.

Hos MLK/KFML återfinns vi idag väsentliga drag i denna politik, Vid den ofullständiga brytningen med SKP/VPK behöll man synen på monopolkapitalet som härskande klass, och staten som dess under givna redskap, samt uppfattningen att huvudmotsättningen går mellan monopolkapitalet och folket.

På en sådan bristfällig analys kan man inte grunda en revolutionär strategi utan denna kommer på ett spontant sätt att ersättas av tillfälliga taktiker. Hos Komintern resulterade detta i svängning från ultra-vänsterism till höger-opportunist, KFML har utifrån samma bristfälliga analys bestämt sig för ”strategin” att i olika fronter mobilisera folket mot monopolkapitalet, ”folket”, där t.ex. icke-monopolistiska kapitalister måste antas ingå, kan i sin helhet mobiliseras för socialistiska krav. (Skulle en stor del av bourgeoisin aktivt arbeta för att expropriera sig själv?)

Följden blir att man får en politik där massorna enbart sätts i rörelse för borgerligt demokratiska krav – parade med allmänna fraser om socialismens nödvändighet. Man förstår inte alls nödvändigheten av att kamp mot olika borgerliga uppfattningar om den dagliga kapens utformning *omvandla* den spontana kampen till en revolutionär medveten kamp.

Kommunisterna leder arbetarmassorna mot revolutionen, dels genom att man ständigt arbetar för att omvandla den spontana kampen, till en revolutionär kamp, dels genom att man förmår utarbeta en revolutionär strategi och på så sätt ta ledningen för arbetarklassens kamp,

Dessa två led hör intimt ihop, eftersom ett viktigt led i omvandlingsprocessen just är att föra in det strategiska revolutionära perspektivet, när man tar upp kampen mot det spontana (borgerliga) kraven och kampformerna och mot arbetarklassens nuvarande ledning, socialdemokratien.

MLK/KFML tror att kommunisterna politiskt leder en kamp för att de organisatoriskt står i ledningen. Man förstår inte att kommunisternas uppgift är att revolutionärt fostra massorna genom att ta strid för de paroller och kampformer som är riktiga enligt planen för revolutionen – strategin.

MLK/KFML förmår naturligtvis inte heller utarbeta en revolutionär helhetsstrategi, som är baserad på en konkret analys av den svenska samhällsformationen. I denna revolutionära strategi måste man t.ex ta hänsyn till vilka områden som är nyckelsektorer för utvecklandet av

en revolutionär kamp (svaga länkar). Detta är helt obegripligt för MLK/KFML, eftersom man på den samhälleliga scenen bara ser aktörerna folket och monopolkapitalet, vilket blockerar all förståelse för alla underordnade motsättningar i samhällsformationen,

MLK/KFML är alltså oförmögna att producera en revolutionär strategi och. ur stånd att – ören om man hade ett revolutionärt perspektiv – föra in detta i den dagliga kampen. MLK/KFML kan därför aldrig loda mässornas. kamp i riktning mot den socialistiska revolutionen utan kommer alltid att knäfalla för massornas spontana, omedvetna kamp.

4. Synen på partiet

Uppgiften att bygga upp partiet, som är de svenska revolutionärernas angelägnaste, omges av MLK/KFML med mystifierande fraser om ”säkra kliv” och proklamationer om partiets nödvändighet, som endast får till följd att den underliggande bristen på strategiskt tänkande döljs.

De erfarenheter MLK/KFML har dragit av urartningen i de västeuropeiska kommunistpartierna är framförallt att man till varje pris måste hålla fast vid marxismen leninismens allmänna principer. Man inbillar sig vidare att detta fasthållande skulle vara tillräckligt. Vi har redan sett vilka följder detta får för den revolutionära strategin i sin helhet. Den har också fatala konsekvenser för synen på partibygget.

MLK/KFML betraktar, sig själva som de enda organisationer som förmår bevara de allmänna principerna från borgerliga inflytelser. Detta ger upphov till en utpräglad organisationschauvinism och sektarism. Övriga revolutionära grupperingar ses som en politisk fara och ett hot mot monopolet på sanningarna. Man förstår inte den, ojämna utveckling som präglar de olika organisationerna inom den revolutionära rörelsen och att denna för att kunna utvecklas kräver en öppen, teoretisk kamp, inte en kamp som reduceras till strävan att krossa och likvidera.

Eftersom det enligt MLK/KFML är nog med de allmängiltiga sanningarna – nödtorftigt utstofferade med borgerliga ”fakta” – för att utforma en revolutionär politik, förenklas frågan om partibygget till att samla marxist-leninisterna i den egna organisationen som ensam är bärare av en korrekt ideologi. Då tillräckligt många omfattar denna ideologi, slår den kvantitativa tillväxten över i ett kvalitativt språng och partiet bildas. Det säger sig självt, att detta ”språng” inte kan bli något annat än en proklamation.

KFMLs historicistiska syn på partiets uppkomst kommer till tydligt uttryck i följande uttalande: ”KFML har uppkommit som ett svar på arbetarklassens krav på ett revolutionärt kommunistiskt parti som ska leda dess kamp mot monopolkapitalet och för socialismen.” (*Zenit* nr. 15/69). Detta står i djupaste motsättning till den leninistiska uppfattningen om arbetarklassens medvetenhet och kommunisternas (partiets) roll, vilken kommer klart fram i följande ord av Lenin: ”Men socialismen, såsom ideologin för proletariats klasskamp, är underkastad de allmänna villkor som reglerar uppkomsten, utvecklingen och befästandet av ideologier; med andra ord grundar sig på totalsumman av mänsklig kunskap, förutsätter en hög nivå av vetenskaplig utveckling, kräver vetenskapligt arbete, etc., etc. Socialismen *införs* av ideologerna i den. proletära klasskampen, vilken utvecklas spontant på grundvalen av kapitalistiska förhållanden.” Det följer som en självklarhet av denna helt riktiga beskrivning ett arbetarklassen, som inte är medveten om behovet av ett kommunistiskt parti, inte heller kan ställa något krav på skapandet av ett sådant parti.

Våra närmaste uppgifter

Den revolutionära rörelsen i Sverige och Västeuropa står inför en brytningsperiod. Studentrörelsespontanismen har spelat ut sin roll och den allt kraftigare strejkrörelsen bland arbetarna har ställt oss inför nya uppgifter. Om studentrörelsen ska kunna fortsätta att utvecklas måste den sammanknytas med arbetarklassens kamp för den socialistiska revolutionen, och för att vi ska kunna bidra till skapandet av det kommunistiska partiet, framstår det för oss som helt nödvändigt att vi förmår utveckla en strategi och taktik för revolutionen i Sverige och Västeuropa. Det kommunistiska partierna i Västeuropa har alltsedan 20-talet visat sin oförmåga att göra detta (se ovan). En förutsättning för att vi ska kunna lyckas med vårt partibyggnade är därför att vi förmår göra upp med stalinismen.

Den största revolutionära organisationen i Sverige – KFML har inte förmått genomföra denna uppgörelse och därför inte heller förmått göra upp med rötterna till revisionismen. Detta har lett till att KFML, efter att tidigare ha spelat en progressiv roll bl.a. genom sitt ställningstagande för KKP och avgränsning från den moderna revisionismen; samt sitt arbete i FNL-rörelsen, har blivit en hämsko för den svenska revolutionära rörelsens utveckling. Många har visserligen fortfarande uppfattningen att man kan föra politisk kamp inom KFML/Clarté för att inifrån kunna förändra dessa organisationer, men alltfler har insett KFMLs hämmande roll och den grundläggande karaktären hos KFMLs ”fel” och därför tagit steget bort från KFML och Clarté-förbundet; exempel på detta är Lunds Clarté-sektion.

På grund av att många av de ”maoistiska” grupper som uppstått i samband med studentuppsvinget, i likhet med KFML och MLK kritiklöst anknyter till Komintern-periodens strategi och taktik, har vissa trotskistiska grupper t.ex. La League Communiste i Frankrike, kommit att spela en progressiv roll för den revolutionära rörelsens utveckling i Europa genom sin förmåga att ställa problemet om revolutionär strategi och taktik.

I motsats till de trotskistiska grupperingarna anser vi det emellertid vara betydligt fruktbarare att söka: bygga vidare på KKP's brytning med stalinismens avvikelser. Hur fullständig denna är kan vi i nuvarande läge inte avgöra, men den har varit tillräcklig för att möjliggöra ett huvudsakligen framgångsrikt tillämpande av marxismen under 40 år. KKP är det enda parti av större betydelse som i revolutionär praktik förmått bryta med stalinismens avvikelser.

4:e internationalen representerar också en mot de stalinistiska avvikelserna kritisk tradition men i motsats till KKP har 4:e Internationalen under sin drygt 30-åriga existens inte, i någon större grad förmått omsätta sin kritik i revolutionär praktik.

4:e internationalens syn, på kulturevolutionen i Kina visar också, en oförmåga att förstå det socialistiska uppbyggets problem, vilket tyder på grundläggande avvikelser hos 4:e internationalen. På grund av bristande studier och analys kan vi för närvarande emellertid inte bedöma 4:e internationalen i dess helhet. Vi kommer därför med det snaraste att göra en grundlig analys av dennas teori och politik, som ett led i vårt arbete att göra en helhetsbedömning av den trotskistiska rörelsen

Vår anknytning till KKP kommer inte att innebära ett okritiskt accepterande av alla KKP's teser för vi måste vara på det klara med, att samtidigt som KKP axlat rollen som revolutionär hegemonisk kraft i den världskommunistiska rörelsen, har partiet i kamp, en mot SUKP visat tendenser att överskyla det ouplösliga sambandet mellan stalinism och revisionism.

Organisationsuppbygget

Vi befinner oss i en situation om vilken man på tredje internationalens världskongress sagt att nu ”står kommunisterna ännu inför de allra första, enklaste uppgifterna: att bilda en kommunistisk kärna, och få kontakt med arbetarmassorna”.

Vi måste alltså utbilda en revolutionär kärna som förmår fullgöra kommunisternas uppgift att omvandla den spontana kampen till revolutionär, socialistisk kamp. Detta innebär att vårt massarbete i nuvarande skede måste kännetecknas av kunskapsinhämtande, kontaktskapande, komplement till klassanalyser, mer än stärkande av våra positioner inför den socialistiska revolutionen,

Det kommer att ta lång tid att utveckla en kader som har förmågan att omvandla den spontana kampen och ta ledningen över arbetarklassens kamp och ännu längre tid att omvandla den spontana kampen till revolutionär kamp. Denna sida av vårt arbete kommer en dag – men det krävs ännu långt dit – att bli en huvuduppgift. Det är av stor vikt att avvisa alla spontanister som idag tror sig ha förmågan att politiskt leda arbetarklassens kamp. Innan vi har organisatorisk förankring på arbetsplatserna och en långvarig erfarenhet av detta arbete, har vi inte förutsättningarna för att leda massorna i revolutionär kamp.

MLK/KFML har inte ens lagt någon teoretisk grund för kommunisternas primära uppgifter i förhållande till den spontana kampen. Deras tro att satsningen på valdeltagande är ett betydelsefullt steg framåt på vägen mot partibildande, visar att man inte förstått detta, och inte heller vad som krävs av ett kommunistiskt parti.

Det är nödvändigt att vi vinnlägger oss om ett ytterst noggrant förfaringsätt i våra teoretiska studier och analyser, för att kunna bemästra de konsekvenser som ett felaktigt synsätt på exempelvis förhållandet mellan vetenskap och ideologi kan få på vårt politiska arbete.

Det är lika viktigt att använda sig av samma noggrannhet i vårt politiska arbete bland massorna, då det gäller att lägga fast en strategisk och taktisk huvudlinje och strikt genomföra denna samt korrigera ev. misstag och fel.

Den teoretiska noggrannheten har ofta burits upp av en spontanistisk praktik. Man har helt enkelt inte lyckats omvandla de teoretiska slutsatserna i konkreta politiska handlingslinjer. Ofta beror detta på att man i det teoretiska arbetet inte arbetat med denna förutsättning redan från början. Detta har ofta lett till att man kastats mellan en teoretistisk och en spontanistisk avvikelse. När man tycker att man studerat tillräckligt ”måste man göra någonting”. Och så tar man till någon utåtriktad grej för att sysselsätta medlemmarna. Den teoretistiska avvikelsen består ofta i att man tror sig kunna bekämpa ekonomistiska, reformistiska o.a. avvikelser genom endast teoretiskt arbete. Det är riktigt att under vissa perioder lägga huvudvikten vid studier och teoretiskt arbete, men teoretisterna förstår inte att man förlorar alla proportioner på detta arbete om man inte samtidigt i den dagliga kampen avslöjar ekonomistiska, reformistiska ..o. a, avvikelser. Dessa båda former av vår kamp betingar varandra genom att vi översätter de teoretiska slutsatserna i politiska handlingslinjer och att den politiska praktiken tillför en nödvändig kunskap till det teoretiska arbetet, t . ex. om arbetarklassens medvetenhet, reformisternas styrka, olika klassers förhållande till varandra, klasstillhörighet etc. Kadern kommer inte att förstå vikten av vissa teoretiska ståndpunkter om man inte låter den konfronteras med andra ståndpunkter i konkret kamp. Det teoretiska arbetet får inte de riktiga proportionerna om man inte har en politisk praktik att falla tillbaka på.

Teoretiska uppgifter

Vårt teoretiska arbete kommer bl.a. att syfta till att genomföra de uppgörelser med de existerande traditionerna inom arbetarrörelsen, som är nödvändiga för att vi ska kunna

utforma en revolutionär strategi och taktik. Detta betyder att det teoretiska arbetet måste innefatta en uppgörelse med den stalinistiska traditionen, ett teoretiskt klarläggande av vari KKP:s brott ned denna tradition består. Dessutom kommer vi att studera den trotskistiske rörelsen och dess brott på gott och ont – med stalinismen.

Vi måste också dra erfarenheterna från de senaste årens revolutionära uppsving i de imperialistiska staterna, speciellt Maj -68. I intimt samband – med detta arbete måste vi ta upp ett studium och en kritisk analys av det teoretiska arbete, som under de sista åren bedrivits ute i Europa för att försöka befria marxismen från dess ideologiska hölje (t. ex. Althusser och Poulantzas).

Vi kommer också för att kunna utforma och genomföra en riktig politik, med hjälp av den vetenskapliga socialismen producera konkreta analyser av den svenska samhällsformationen, dess ekonomiska, politiska och ideologiska strukturer/nivåer. Det gäller den revolutionära rörelsens strategiska huvudmål, staten, och dess funktion under statsmonopolistisk kapitalism, det gäller klasserna och de sociala skikten, som ger oss underlag att bestämma en huvudmotsättning. Utifrån sådana analyser kan vi så utforma en strategi och taktik för den svenska revolutionen (det bör här påpekas att teori och politik inte kan försiggå i skarpt avgränsade stadier, men att man ändå bör ha någon preliminär strategi och taktik innan man intervenerar i politiken). Arbetet på sådana analyser har påbörjats och fortsätter,

Politiska uppgifter

Allt vårt arbete bör ses i perspektivet av vår politiska huvuduppgift, att bidra till skapandet av ett kommunistiskt parti i Sverige.

Pga den revolutionära rörelsens låga utvecklingsgrad, måste vi därför utöka och skola vår revolutionära kärna, genom att tillgodogöra oss erfarenheterna från den politiska kampens alla fält, och successivt arbeta på att öka dennas anknytning till arbetarklassen. Detta arbete kommer att underlättas om vi erövrar stödjepunkter inom olika sektorer i samhällsformationen, där kommunisterna kan bedriva ett arbete som befrämjar de revolutionära idéernas spridning och popularisering. Vi måste även på grundval av våra strategiska analyser fastställa inom vilka sektorer av industrin det är viktigt att kommunisterna i detta skede får fotfäste.

För att skola och rekrytera en kommunistisk kader, vilket är den viktigaste politiska uppgiften inom den närmaste framtiden, kommer vi att arbeta på att skapa en ny och riktig studiecirkel.

På grundval av vår preliminära strategiska analys avser vi också att på universiteten skapa en stödjepunkt för vårt vidare revolutionära arbete. Vi kan här relativt lätt rekrytera en kader och få kamperfarenhet. Redan nu kommer vi emellertid att börja arbeta på vissa speciellt utvalda arbetsplatser för att få större anknytning till den svenska arbetarklassen. Även här kommer vår huvuduppgift att vara rekrytering och skolning av kader. Vi kommer också med samma syfte att arbeta på vissa skolor där vi redan har inflytande.

Vi är medvetna om att vi inte ensamma kommer att kunna lösa alla de problem som partibyggandet ställer, därför kommer den politiska/ideologiska kampen inom den revolutionära rörelsen att bli ett viktigt led i partibygget. Detta innebär en öppenhet och ett kamratligt utbyte av material, såväl som gemensamt agerande i olika slag av aktioner. Vi vänder oss skarpt emot den organisationschauvinism som KFml ger uttryck för: *en organisation är inte ”kallad” för partibyggandet*. Vi betraktar därför motsättningarna inom den revolutionära rörelsen – för såvida de er upphov till en verklig politisk kamp (också här verkar KFml oförmöget till annat än opolitisk smutskastning) som nödvändiga och fruktbara för den samlade rörelsen. Den revolutionära rörelsen i Sverige är oerhört utvecklad, och till stora delar kvar i den första fasens studentrörelsespontanism – utan reell förankring i arbetarklassen.

Det gäller att förstå att huvudsidan i vårt arbete idag ligger inom den revolutionära rörelsen, för att ställa den på en arbetsduglig linje.

MLK/KFML utgör härvidlag en broms för den revolutionära rörelsens utveckling i Sverige. Deras oförmåga att skapa ett strategiskt och, taktiskt tänkande som kan ge förutsättningar för att genomföra den svenska revolutionen måste bekämpas inom den revolutionära rörelsen och inom arbetarklassens mest medvetna skikt. Vi har redan tagit upp den kampen, och genom att utveckla en gemensam kamp-polemik-utbyte kan vi lägga grunden för en ny utvecklingsfas.

Undertecknat av 52 personer